

УДК 347.459

DOI <https://doi.org/10.32849/2663-5313/2020.8.01>**Алевтина Бірюкова,**

докт. юрид. наук, доцент,

доцент кафедри цивільного права № 2

Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

РОЗМЕЖУВАННЯ ДОГОВОРІВ ОХОРОНИ ТА ЗБЕРІГАННЯ

У статті на основі аналізу наукових поглядів вітчизняних учених, норм чинного законодавства України та деяких інших держав досліджено юридичні особливості договорів охорони та зберігання, їхні спільні та відмінні ознаки, визначено систему критеріїв розмежування вказаних договорів.

Також у роботі підтримано та розвинуто наявну в науковій доктрині позицію щодо визнання договору охорони самостійною правовою конструкцією, додатково обґрунтовано необхідність законодавчого відокремлення договору охорони від видів зберігання та закріплення цієї юридичної конструкції як самостійної моделі в системі договорів про надання послуг. Зокрема, зауважується, що у кожного із договорів є власні, більш вузькі специфічні цілі, у досягненні яких зацікавлені сторони договору зберігання та охорони, встановлено, що ключовим у розмежуванні вказаних зобов'язальних правовідносин слід визнати не факт передавання предмета послуги, а насамперед цілі, спосіб надання відповідних послуг та зміст діяльності виконавця послуги.

Автор статті наводить порівняльну характеристику договорів охорони та зберігання, акцентуючи увагу на їхніх відмінних ознаках. Серед критеріїв розмежування визначено об'єкт надання послуги та його передача у володіння виконавця послуги, зміст послуги, суб'єктний склад, оплатність та ін.

Крім того, автором не лише проаналізовано особливості національного правового регулювання, але і здійснено огляд загальних концептуальних підходів деяких інших держав щодо питання регламентації зобов'язань зі зберігання та охорони, а також наведено актуальну судову практику, що відображає стан відповідного правозастосування та є цікавою для розуміння природи договорів зберігання та охорони.

Також окреслено напрями подальших наукових пошуків, зокрема з'ясування проблемних питань у практиці застосування вказаних договорів, особливостей відповідальності за невиконання чи неналежне виконання зобов'язань з охорони та зберігання, більш глибокого вивчення іноземного досвіду регламентації зобов'язальних правовідносин щодо зберігання майна, охорони майна та фізичної особи.

Ключові слова: договірні правовідносини, зберігання, охорона, послуга, цивільне зобов'язання.

Постановка проблеми. У доктрині цивільного права послуги визначаються як дії суб'єктів цивільного права, внаслідок здійснення яких задовольняються відповідні потреби інших осіб. Натепер саме послуги є одними із найпоширеніших об'єктів у цивільному обороті, що слід пояснити різноманітністю договорів про надання послуг та значним попитом серед учасників суспільних відносин. Зокрема, завжди існувала потреба у збереженні, забезпеченні цілісності та недоторканності майна, і відповідні правовідносини, засновані на зобов'язанні щодо надання послуг охорони та зберігання, продовжують розвиватися та ускладнюватися з огляду на інтереси та потреби їх учасників, що, у свою чергу, вимагає ефективного правового регулювання та єдності у підходах до тлумачення та застосування вказаних правових конструкцій.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У вітчизняній доктрині цивільного

права чимало досліджень присвячені питанням юридичної характеристики договорів про надання послуг, договорів зберігання та охорони зокрема, змісту відповідних зобов'язальних правовідносин, визначення особливостей та функцій кожної з цих договірних конструкцій тощо. При цьому предметом наукових розвідок здебільшого є теоретико-правовий аналіз юридичної природи кожного з цих договорів, надання відокремленої характеристики та визначення місця в системі цивільних зобов'язань, тоді як проблематика співвідношення та розмежування договорів охорони і зберігання, питання правильного відмежування та застосування на практиці цих правових конструкцій висвітлені не у повному обсязі. Питанням правової характеристики договорів охорони та зберігання, а також деяких аспектів їх розмежування у своїх працях приділяють увагу Н. М. Бойко, Т. В. Водоп'ян, А. М. Демчук, С. С. Довбій, А. Г. Донець, Д. В. Козир,

О. І. Панченко, І. В. Спасиво-Фатєєва, О. В. Тичковська, О. С. Юнін, В. Л. Яроцький та інші дослідники.

Підкреслюючи важливе наукове значення та цінність наявних у юридичній літературі висновків і напрацювань, слід водночас зазначити, що проблематика розмежування договорів охорони та зберігання у доктрині цивільного права залишається актуальною і потребує не лише подальшого дослідження і розкриття теоретичних питань юридичної характеристики змісту зобов'язальних правовідносин, заснованих на договорах охорони та зберігання, але і практичних питань правильного правозастосування та тлумачення учасниками цивільних правовідносин вказаних договірних конструкцій.

Постановка завдання. Для розмежування договорів охорони та зберігання необхідно насамперед з'ясувати юридичні особливості вказаних договорів та на основі цього аналізу визначити відмінні ознаки і систему критеріїв їх відмежування, що і становить **мету**, яку ставить перед собою автор.

Виклад основного матеріалу. Глава 63 «Послуги. Загальні положення» Цивільного кодексу України (надалі – ЦК) [1] визначає загальні засади зобов'язальних правовідносин щодо надання різних видів послуг. Зокрема, ст. 901 ЦК закріплює визначення конструкції договору про надання послуг, яка є вихідною у правовій характеристиці окремих видів договорів, зокрема охорони та зберігання. Згідно із вказаним положенням одна сторона (виконавець) зобов'язується за завданням другої сторони (замовника) надати послугу, яка споживається в процесі вчинення певної дії або здійснення певної діяльності, а замовник зобов'язується оплатити виконавцеві зазначену послугу, якщо інше не встановлено договором. Слід розуміти, що законодавець у цьому загальному визначенні вказує на юридичну природу послуги як об'єкта цивільних прав, зокрема, вчинювана дія чи здійснювана діяльність, що є предметом відповідного договору, споживається у процесі її надання. Крім того, слід звернути увагу і на характеристику договору про надання послуг як оплатного за загальним правилом, якщо сторони не узгодили інше.

Одним із видів договорів про надання послуг є зберігання. Відповідно до ст. 936 ЦК за цим договором одна сторона (зберігач) зобов'язується зберігати річ, яка передана їй другою стороною (поклаждавцем), і повернути її поклаждавцеві у схоронності. При цьому у системі договорів зберігання слід розрізняти договір складського зберігання та спеціальні види зберігання (зберігання

речі у ломбарді, зберігання речей, що є предметом спору, зберігання автотранспортних засобів та інші).

За законодавчою нормою спеціальним видом зберігання є договір охорони. Так, відповідно до ст. 978 ЦК за договором охорони охоронець, який є суб'єктом підприємницької діяльності, зобов'язується забезпечити недоторканність особи чи майна, які охороняються. Володілець такого майна або особа, яку охороняють, зобов'язані виконувати передбачені договором правила особистої та майнової безпеки і щомісячно сплачувати охоронцю встановлену плату.

Насамперед на основі аналізу легальних визначень договору зберігання та договору охорони слід дійти висновку, що спільною для досліджуваних договірних конструкцій є мета надання послуг, яка у загальному вигляді полягає у збереженні майна чи іншого об'єкта у цілісності, тобто у такому ж стані, без зміни характеристик та властивостей.

При цьому, характеризуючи спрямованість змісту цих зобов'язань, слід звернути увагу на поняття «схоронність» та «недоторканність», які були предметом досліджень у цивілістичній доктрині. Зокрема, як зазначає А. Г. Донець, загальною метою для договорів зберігання та охорони є забезпечення схоронності, але для послуги з охорони це поняття є дещо вужчим, оскільки полягає у забезпеченні лише зовнішньої недоторканності, тоді як зберігання передбачає забезпечення зовнішньої та внутрішньої незмінності, тобто незмінності функціональних властивостей [2, с. 246].

Вважаємо, що у кожного із зазначених договорів є власна, більш вузька специфічна мета, у досягненні якої зацікавлені сторони: виконання послуг зі зберігання має на меті забезпечення схоронності, тобто забезпечення зберігачем протягом певного строку умов для підтримання речі у належному стані, дбайливого ставлення, піклування про річ для того, щоб не допустити втрат, пошкоджень, змін, а охорона спрямована на забезпечення недоторканності, тобто запобігання і захисту від небезпеки посягання чи впливів, не санкціонованих власником чи володільцем. Доречно згадати з цього приводу положення ст. 941 ЦК України, відповідно до яких зберігач зобов'язаний вживати усіх заходів, встановлених договором, законом, іншими актами цивільного законодавства, для забезпечення схоронності речі. Якщо зберігання здійснюється безоплатно, зберігач зобов'язаний піклуватися про річ, як про свою власну. Як бачимо, з огляду на спеціальні цілі зберігання та охорони, слід

дійти висновку, що виконавець послуг зберігання, у володіння якого було передано річ, повинен вживати всіх можливих заходів для забезпечення схоронності речі, як би це зробив власник речі, тоді як охоронець повинен забезпечувати лише недоторканність об'єкта охорони, ніби на додаток до тих заходів, що також вживаються власником чи володільцем майна з метою підтримання речі у незмінному стані.

На нашу думку, вказані відмінності зумовлюють інші спеціальні ознаки відповідних зобов'язальних правовідносин та критеріїв розмежування договору охорони та договору зберігання, зокрема особливості змісту послуги, яку надає виконавець, та питання передачі об'єкта надання відповідних послуг.

Так, загальне визначення договору зберігання у ст. 936 ЦК побудоване за моделлю реального договору, адже договірна конструкція надання послуги зберігання передбачає наявність обов'язкового елемента – факту передачі поклажодавцем зберігачеві речі на зберігання. Але при цьому, відповідно до ч. 2 ст. 936 ЦК, якщо виконавцем послуги є професійний зберігач, сторони можуть погодити передачу зберігачеві речі в майбутньому. Як бачимо, на законодавчому рівні закріплена певна особливість конструкції договору зберігання, який може бути як консенсуальним, так і реальним. Проте у будь-якому разі необхідним є передання предмета договору зберігання у володіння виконавця послуги, який зобов'язаний забезпечити її схоронність та повернути поклажодавцеві у тому ж стані, з урахуванням зміни її природних властивостей.

Натомість договір охорони є консенсуальним, адже природа охоронної діяльності виконавця послуги відповідно до мети забезпечення недоторканності особи або майна не передбачає передачу об'єкта охорони у володіння охоронця.

Зміст послуги з охорони майна чи особи полягає у здійсненні сукупності технічних, організаційних чи інших дій, спрямованих на забезпечення стану непорушності предмета охорони, захисту від будь-яких посягань та сторонніх впливів, тоді як зберігач зобов'язаний вжити всіх належних заходів для забезпечення умов внутрішньої та зовнішньої схоронності речі, а також повернення переданої речі без зміни її характеристик і властивостей.

З цього приводу в юридичній літературі зверталася увага на те, що «охорона передбачає виконання тільки технічних функцій, необхідних для того, щоб зберегти майно від небезпеки фізичного знищення, псування або втрати, яка може загрожувати йому

з боку стихійних сил або дій неправомірних осіб. Навпаки, особа, якій майно доручено для зберігання, здійснює правомочність володіння, як і інші необхідні для цього права і обов'язки» [3, с. 496].

Слід зазначити також, що Закон України «Про охоронну діяльність» [4], який визначає організаційно-правові принципи здійснення господарської діяльності у сфері надання послуг з охорони власності та громадян, у ст. 1 закріплює визначення понять «охорона майна» та «охорона фізичної особи», які більш широко розкривають зміст послуги охорони. Зокрема, згідно із Законом охорона майна – діяльність з організації та практичного здійснення заходів охорони, спрямованих на забезпечення недоторканності, цілісності визначених власником і належних йому будівель, споруд, територій, акваторій, транспортних засобів, валютних цінностей, цінних паперів та іншого рухомого і нерухомого майна, з метою запобігання та/або недопущення чи припинення протиправних дій щодо нього, для збереження його фізичного стану, припинення несанкціонованого власником доступу до нього та забезпечення здійснення власником цього майна всіх належних йому повноважень стосовно нього. «Охорона фізичної особи» визначається як діяльність з організації та практичного здійснення заходів охорони, спрямованих на забезпечення особистої безпеки, життя та здоров'я індивідуально визначеної фізичної особи (групи осіб) шляхом запобігання або недопущення негативного безпосереднього впливу факторів (діяльності або бездіяльності) протиправного характеру.

Крім того, слід також звернути увагу на іншу відмінність, яка полягає у характеристиці договору охорони виключно як оплатного договору, на що прямо вказує законодавець у ст. 978 ЦК. Водночас конструкція договору зберігання, закріплена у ст. 936 ЦК, не містить імперативної вимоги про оплатність послуг зберігання. Відповідно до ст. 946 ЦК України плата за зберігання та строки її внесення встановлюються договором зберігання. Отже, договір зберігання може бути як оплатним, так і безоплатним. Втім, з огляду на загальні положення про надання послуг, зокрема, згідно зі ст. 901 ЦК, слід зважати на загальне правило оплатності договору зберігання, якщо інше не встановлено сторонами.

Значний інтерес становить правова характеристика договору охорони, надана судом касаційної інстанції у справі про стягнення заборгованості за надані послуги з охорони майна. Зокрема, Касаційний господарський суд у складі Верховного Суду у справі № 911/1867/18 зазначив: «Договір охорони

за своєю правовою природою відноситься до двосторонніх (синалагматичних), консенсуальних, оплатних договорів, укладення якого зумовлює взаємне виникнення у кожній зі сторін прав та обов'язків. У даних правовідносинах на виконавця (охоронця) покладено обов'язок надавати послугу недоторканості майна (особи), яке йому передане під охорону та надано право на одержання відповідної щомісячної плати, тоді як замовник як володільць такого майна (особа, яку охороняють), у свою чергу, зобов'язаний сплачувати виконавцю (охоронцю) обумовлену щомісячну плату за надані послуги і наділений правом вимагати належного надання послуг з боку виконавця (охоронця). Вказаний договір посідає окреме місце серед інших видів договорів передбачених цивільним законодавством. Специфічність природи договору охорони, враховуючи його віднесення до одного з видів договорів послуг, полягає в особливості об'єкта договору, яким є послуги нематеріального характеру, що нерозривно пов'язані з особистістю виконавця результат діяльності якого (надання послуг) немає ореченого (матеріального) змісту, оскільки сама послуга споживається у процесі її надання. Визначальною ознакою при наданні послуг є сама діяльність виконавця, оскільки при послугах продається не сам результат, а дії, які до нього призвели, оскільки через самий характер послуги досягнення результату виконавцем не гарантується» (пп. 44, 45 Постанови від 27.08.2019 р.) [5].

Також досліджувані договірні конструкції слід розрізняти за суб'єктивним складом зобов'язання та колом об'єктів цивільного обороту, які можуть виступати предметами відповідних послуг. При цьому, на наш погляд, потрібно розмежовувати об'єкт договірних правовідносин з надання послуг, яким є безпосередньо відповідна послуга, та предмет надання виконавцем послуг зберігання чи охорони.

Досвід законодавчої регламентації надання послуг зберігання в інших державах свідчить про те, що на рівні кодифікованих актів цивільного права, зокрема в Цивільних кодексах Республіки Молдова [6], Республіки Польща [7], Грузії [8], на відміну від ЦК України, у визначенні конструкції договору зберігання міститься вказівка виключно на рухомі речі як об'єкти надання відповідних послуг.

Хоча пряме застереження про передачу на зберігання саме рухомих речей у ст. 936 ЦК України відсутнє, такий же підхід простежується і в національній доктрині цивільного права та відповідному правовому регулюванні загальних засад зобов'язальних правовідносин, заснованих на договорі збе-

рігання. Так, на основі аналізу загальних положень цивільного законодавства щодо договору зберігання та з огляду на юридичну природу вказаного договору слід дійти висновку, що предметом надання відповідних послуг є рухомі речі, визначені як індивідуальними, так і родовими ознаками, які передаються зберігачеві.

При цьому, відповідно до ст. 941 ЦК виключно за згодою поклажодавця зберігач має право змішати речі одного роду та однієї якості, які передані на зберігання. Відповідно, у разі передання на зберігання речі, визначеної індивідуальними ознаками, зберігач зобов'язаний повернути поклажодавцеві саме ту річ, а у разі зберігання речей, визначених однорідними ознаками, – відповідну кількість речей такого самого роду та такої самої якості (ч. 1 ст. 949 ЦК).

З цього питання в юридичній літературі висловлюються думки щодо дії презумпції переходу до зберігача права власності на речі, визначені родовими ознаками, та усіх пов'язаних із цим ризиків, якщо інше прямо не встановлено договором або законом [9, с. 15; 10, с. 119]. Проте таке правило не закріплено національним цивільним законодавством. На відміну від українського законодавства, у ст. 1556 Цивільного кодексу Республіки Молдова передбачено, що у разі передачі на зберігання речей, визначених у договорі родовими ознаками, та за відсутності інших домовленостей ці речі переходять у власність зберігача. У цих випадках зберігач зобов'язується повернути поклажодавцеві рівну або обумовлену сторонами кількість речей того ж роду і якості [6]. Такий же підхід закріплено у Цивільному кодексі Республіки Польща [7].

Цікавим також є врегулювання вказаного питання на рівні Цивільного кодексу Грузії [8], який містить аналогічне українському положення щодо права зберігача за згодою поклажодавця змішати однорідні речі. При цьому ч. 2, ч. 3 ст. 786 ЦК Грузії передбачають, що на утворений в результаті такого змішування товар кожен, хто здав на зберігання такі однорідні речі, має право спільної власності. Частина кожного з тих, що здав на зберігання, визначається відповідно до кількості зданого ними товару. А зберігач зобов'язаний повернути товар кожному з тих, що здав на зберігання, відповідно до належної йому частки, не питаючи згоди інших поклажодавців.

У свою чергу, договір охорони не передбачає фактичного передання предмета охорони виконавцеві послуг, адже зміст відповідних послуг полягає у здійсненні сукупності заходів щодо забезпечення недоторканності майна або особистої безпеки, життя та здоров'я

фізичної особи. Отже, предметом договору охорони майна, на відміну від договору зберігання, можуть виступати як рухомі речі, так і нерухомі речі, які не вибувають із володіння власника чи особи, яка має право володіння або користування майном на законних підставах. При цьому охоронець вживає заходи щодо забезпечення недоторканності майна, яке продовжує використовуватися володільцем, що вимагає від замовника послуг охорони дотримання у свою чергу правил майнової безпеки (або особистої у випадку охорони фізичної особи), тоді як поклададавець не має такого обов'язку, адже річ перебуває у володінні зберігача. Саме наявність у володільця майна або особи, яку охороняють, обов'язку виконувати передбачені договором правила особистої та майнової безпеки є особливістю зобов'язальних правовідносин з охорони.

Суб'єкт надання послуг також є одним із критеріїв розмежування договору зберігання та договору охорони, адже у конструкції договору охорони міститься вказівка на виконавця послуги охорони (охоронця) – суб'єкта підприємницької діяльності, який відповідно до чинного законодавства здійснює охоронну діяльність на підставі отриманої у встановленому порядку ліцензії. Виконавцем послуги зберігання може виступати не лише професійний зберігач, тобто особа, що здійснює зберігання на засадах підприємницької діяльності, але й інші особи.

Окремої уваги потребує питання доцільності віднесення договору охорони саме до спеціальних видів зберігання, оскільки залишається дискусійним і сьогодні.

Щодо місця договору охорони в системі договорів, то в науковій літературі обґрунтовуються думки про те, що договір охорони за своєю сутністю є самостійним договором із притаманними йому функціями [11]. Так, Д. В. Козир, досліджуючи юридичну природу договору охорони фізичної особи, наголошує на самостійності цього договору та помилковості віднесення його до різновидів договору зберігання, оскільки його природа не передбачає передачу об'єкта, який охороняється, у володіння охоронця [12, с. 13].

Інші ж дослідники, піддаючи сумніву висновок про те, що зберігач може володіти річчю, тоді як охоронець – ні, обґрунтовують думку, що договір охорони є різновидом юридичної конструкції зберігання, адже зберігання може мати місце, якщо є фізична можливість забезпечення досягнення такої мети, а тому об'єкт нерухомості цілком може виступати предметом зберігання, що показує сутнісну близькість, а в окремих випадках – і безпосередню тотожність зберігання і охорони [13, с. 195].

Варто зауважити, що в Цивільних кодексах деяких інших держав договір охорони взагалі не закріплений, а надання охоронних послуг регламентується спеціальними нормативними актами, у яких визначені загальні засади надання послуг з охорони майна та особи на підставі відповідних договорів охорони (наприклад, Закон Республіки Молдова «Про приватну детективну та охоронну діяльність» [14], Закон Грузії «Про приватну охоронну діяльність» [15]).

Вважаємо, що з огляду на особливості договору охорони останній слід відокремити від групи договорів зберігання та закріпити в Цивільному кодексі України як самостійний вид договору про надання послуг. На розвиток висловлених у юридичній літературі думок з цього приводу також слід зазначити, що така позиція зумовлена юридичною природою послуги з охорони майна чи особи, колом відмінних ознак зазначених договірних конструкцій. І ключовим у розмежуванні вказаних зобов'язальних правовідносин, на нашу думку, є не факт передання предмета послуги, а насамперед спосіб надання відповідних послуг та зміст діяльності виконавця послуги. Зокрема, договір охорони має бути відокремленим від групи договорів зберігання, оскільки діяльність охоронця та зміст послуги охорони є відмінними від змісту зобов'язання зі зберігання.

Висновки

Отже, за результатами дослідження слід дійти висновку, що за національним цивільним законодавством договірні конструкції охорони та зберігання хоча і мають загальну мету забезпечення незмінності предмета послуги, проте наявність власних спеціальних цілей, юридичних особливостей, ознак та відмінного змісту зумовлюють необхідність чіткого розмежування вказаних договірних моделей. Так, ключовим у розмежуванні вказаних зобов'язальних правовідносин, на нашу думку, є не факт передання предмета послуги, а насамперед спосіб надання відповідних послуг та зміст діяльності виконавця послуги. Зокрема, договір охорони має бути відокремленим від групи договорів зберігання, оскільки діяльність охоронця та зміст послуги охорони є відмінними від змісту зобов'язання зі зберігання.

Крім того, питання вдосконалення засад національної правової регламентації зобов'язальних правовідносин, заснованих на договорах охорони та зберігання, потребує подальшого вивчення у світлі кращих практик інших держав, а також з'ясування та вирішення проблем застосування учасниками цивільних правовідносин досліджуваних договірних моделей.

Список використаних джерел:

1. Цивільний кодекс України : Закон України від 16.01.2016 р. № 435-IV. Дата оновлення: 23.05.2020. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15> (дата звернення: 25.05.2020).
2. Донець А. Г. Поняття «зберігання», «схоронність», «охорона» та їх співвідношення. *Державне будівництво та місцеве самоврядування*: зб. наук. пр. Харків: Право, 2012. Вип. 24. С. 242–252.
3. Иоффе О. С. Обязательственное право. Москва: «Юрид. лит.», 1975. 880 с.
4. Про охоронну діяльність : Закон України від 22.03.2012 р. № 4616-VI. Дата оновлення: 18.12.2019. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4616-17> (дата звернення: 25.05.2020).
5. Постанова Касаційного господарського суду у складі Верховного Суду від 27.08.2020 р. у справі № 911/1867/18. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/83876062> (дата звернення: 20.05.2020).
6. Гражданский кодекс Республики Молдова : Закон от 06.06.2002 г. № 1107-XV. URL: https://online.zakon.kz/document/?doc_id=30397914&doc_id2=30397914#activate_doc=2&pos=973;-107.80000305175781&pos2=6;-99.80000305175781&doc_params2=text%3D%25D0%25BE%25D1%2585%25D1%2580%25D0%25B0%25D0%25BD%25D0%25B0%2520%25D0%25B8%25D0%25BC%25D1%2583%25D1%2589%25D0%25B5%25D1%2581%25D1%2582%25D0%25B2%25D0%25B0%26mode%3Dindoc%26topic_id%3D30397914%26spos%3D1%26tSynonym%3D1%26tShort%3D1%26tSuffix%3D1&sdoc_pos2=0 (дата звернення: 20.05.2020).
7. Цивільний кодекс Республіки Польща від 23.04.1964 р. Дата оновлення: 2020. URL: <http://prawo.sejm.gov.pl/isap.nsf/download.xsp/WDU19640160093/U/D19640093Lj.pdf> (дата звернення: 20.05.2020).
8. Гражданский кодекс Грузии : Закон от 26.06.1997 г. Дата оновлення: 21.05.2020. URL: <https://matsne.gov.ge/ru/document/view/31702?publication=108> (дата звернення: 25.05.2020).
9. Водоп'ян Т. Правове регулювання договору зберігання: окремі питання теорії та практики. *Підприємництво, господарство і право*. 2017. № 6. С. 14–18. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Pgip_2017_6_4 (дата звернення: 20.05.2020).
10. Бойко Н. М. Відмінність договору позички від договору зберігання. *Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. Серія «Юридична»*. 2013. Вип. 3. С. 117–125. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nvlduv_2013_3_16 (дата звернення: 20.05.2020).
11. Староста В. І. Поняття договору охорони та його місце в системі цивільно-правових зобов'язань. *Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ*. 2003. Вип. 21. С. 141–146. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/VKhnuvs_2003_21_29 (дата звернення: 28.05.2020).
12. Козир Д. В. Проблеми класифікації договорів охорони. *Юридична наука*. 2014. № 9. С. 7–14. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/jnn_2014_9_3 (дата звернення: 28.05.2020).
13. Ступницький К.В. Об'єкт цивільних правовідносин зберігання речей, що є предметом спору. *Visegrad Journal on Human Rights*. 2019. Вип. 6. Ч. 3. С. 193–197. URL: http://www.vjhr.sk/archive/2019_6/part_3/6-3.pdf (дата звернення: 28.05.2020).
14. О частной детективной и охранной деятельности : Закон Республики Молдова от 04.07.2003 г. № 283-XV. Дата оновлення: 15.11.2018. URL: http://base.spinform.ru/show_doc.fwx?rgn=5092 (дата звернення: 20.05.2020).
15. О частной охранной деятельности : Закон Грузии от 21.11.2020 г. URL: <https://matsne.gov.ge/ru/document/download/19414/1/ru/pdf> (дата звернення: 20.05.2020).

Alevtyna Biriukova. Differentiation between security agreement and custody agreement

In the article on the basis of the analysis of scientific views of domestic scientists, norms of the current legislation of Ukraine and some other states legal qualities of protection and storage, their common and distinctive signs are explored, the system of criteria of differentiation of the specified contracts is defined.

The article also supports and develops the existing position in scientific doctrine on the recognition of the protection contract as an independent legal structure, additionally substantiates the need for legislative separation of the protection contract from storage and consolidation of this legal structure as an independent model in the system of service contracts. In particular, attention is drawn to the fact that each of the contracts has its own, narrower specific objectives, in achieving which the parties to the contract of storage and protection, it is established that the key in distinguishing these obligations should be recognized not the fact of transfer of the service, first of all, the goals, the way of providing the relevant services and the content of the service executor's activity.

The author of the article gives a comparative characteristic of agreements of protection and storage, focusing on their distinctive qualities. Among the criteria for differentiation are the object of service and its transfer to the ownership of the executor, the content of the service, the subject structure, payment, etc.

In addition, the author analyzes not only the qualities of national legal regulation, but also reviews the general conceptual approaches of some other states in the regulation of storage's and protection's obligations, as well as current case law that reflects the application of the law and is interesting to understand the nature of storage's and protection's agreements.

The directions of further scientific researches are also outlined, in particular the need to clarify problematic issues in the practice of application of these agreements, the bases of liability for non-execution or improper execution of obligations of protection and storage, deeper study of foreign experience in regulating of legal relations based on storage of property, protection of property and individuals.

Key words: contractual relations, storage, protection, service, civil obligation.